

at et Ægteskab var en almindelig Kontrakt. Ved almindelige Kontrakter er det saa, at naar man indgaar Overenskomster, bygger man paa visse Forudsætninger, og hvis det viser sig, at disse Forudsætninger senere svigter, vil man kunne træde tilbage. Men saaledes mener jeg ikke, man kan tage Forholdet for Ægteskabets Vedkommende, netop fordi det er en livsvarig Forbindelse og en Forbindelse, som griber saa overordentlig dybt ind i alle de paa-gældende Ægtefællers Forhold fra de største til de mindste. Den Omstændighed, at Ægteskabet er indgaaet, forandrer i sig selv Forholdet, og efter min Mening skal der meget mere til at omstøde et Ægteskab end til at lade være med at indgaa det. Jeg skal give et bestemt Eksempel. Jeg sætter, at en Mand er forlovet med en ung Pige, og nu bliver det opdaget, at hun tidligere har staaet i Forhold til en anden Mand og har holdt dette skjult. Jeg tror ikke, man vil være i Tvivl om, at det i al Almindelighed maa siges at være noget, som med Føje kan afholde Manden fra at indgaa Ægteskab. Men anderledes stiller det sig dog, naar Ægteskabet er indgaaet, har bestaaet nogen Tid; der er maaske kommet eller ventes et Barn. Saa synes det mig, at Forholdet har udviklet sig saaledes, at den Grund, jeg nævnte, ikke burde være tilstrækkelig til at hidføre Ægteskabets Ophør. Jeg vil derfor henstille, om man ikke kunde skærpe Udtrykkene i § 95, Nr. 4, noget, saaledes at det blev klart, at der skulde mere til for at ophæve det allerede indgaaede Ægteskab end til at fritage en af de forlovede Parter fra at indgaa Ægteskabet.

Fremdeles mener jeg at maatte nære Betænkelse ved Lovforslaget, forsaavidt det med Hensyn til Separation og Skilsmisse ret betydelig afkorter de hidtil gældende Frister. Det er et overordentlig alvorligt Skridt at opløse sit Ægteskab, og det er derfor naturligt, at der maa gives god Tid til Overvejelse, inden dette sker. Erfaringerne viser ogsaa, at naar Ægtefællerne faar Lejlighed til i Ro at tænke over Forholdet, naar de daglige Rivninger ikke længer er til Stede, fordi de to Ægtefæller lever hver for sig, kommer de gode Sider af Ægteskabet mere frem i Bevidstheden, og det kan ofte være saaledes, at en saadan rolig og fornuftig Omtanke vil kunne føre til, at man finder, at Ægteskabet dog ikke var saa daarligt endda, bestemmer sig til at genoptage det, og at Resultatet saa bliver, at Ægteskabet fort-

sættes roligt og fredeligt. Jeg vilde mene, at det var rigtigt at opretholde saadanne Frister, at der bliver Adgang til en saadan rolig og forstandig Prøvelse fra de enkelte Ægtefællers Side, og jeg tror ikke, at de Frister, der hidtil har været gældende i den Henseende, kan siges at være for lange.

I denne Forbindelse vil jeg gerne nævne, at jeg ogsaa kunde ønske, at man opretholdt den gejstlige Mægling, forinden der gives Bevilling til Separation eller Skilsmisse, selvfølgelig dog kun, hvis de paa-gældende Ægtefæller hører til et Trossamfund, saaledes at den gejstlige Mægling kan have en fornuftig Opgave. Den højtærede Justitsminister fremhævede i Gaar i sin Tale, at den verdslige Mægling kunde virke overordentlig gunstigt. Ja, det skulde naturligvis kun glæde mig efter den Maade, hvorpaa jeg ser paa slige Ting, om den højtærede Justitsminister havde Ret, men min Erfaring er egentlig ikke, at den verdslige Mægling virker ret meget paa Ægtefæller, som staar i Begreb med at ville separeres eller skilles. Derimod har jeg den rigeste Erfaring for, at den gejstlige Mægling kan have en stor og heldbringende Virkning. Det er meget ofte saaledes, at netop Præstens alvorlige Tiltale bringer det gode frem hos Ægtefællerne, og den bliver netop Grundlaget for, at de opgiver Tanken om at skilles og saa ikke blot vender tilbage til hinanden, men ogsaa fremtidig lever roligt og fredeligt sammen.

Af tilsvarende Grunde som dem, der har ført mig til de Indvendinger, jeg nys har fremhævet, nemlig Hensynet til at hævde og bevare Ægteskabet, maatte jeg ogsaa være overmaade betænkelig ved den Tilføjelse, som § 2 i Lovforslaget har faaet i det andet høje Ting. Som den ærede foregaaende Taler fremhævede, er Forholdet nemlig blevet det, at naar en Mand besvangrer sin forlovede og derefter forlader hende, skal han ikke blot yde Erstatning, men den forlattede Kvinde bliver i det væsentlige stillet, som hun var Mandens Ægtehustru, og hendes Børn bliver stillet som Mandens Ægtebørn. Jeg kan have megen Medlidenhed med den Kvinde, som er kommet i denne Stilling, men jeg tror ikke, det gaar an at give hende de store Begunstigelser, som er vedtagne i det andet høje Ting. Jeg tror, dette er noget, som vilde kunne føre til at nedbryde Ægteskabets Anseelse og Autoritet. Ægteskabet er den eneste virkelige lovlige og af Samfundet anerkendte